

Елин Пелин

Любов

Защо замлъкнаха живите игриви звуци на хармониката, които всяка вечер пълнеха нашата малка отдалечена уличка?

Къде е младият железар, който цял ден поправяше примуси, чешми, колички, пушки и всякакви пружини? Трябва да е заминал някъде.

И колко глуха е сега улицата без неговата хармоника. Пролетните вечери са се тъй хубави, липите миришат, звездите са толкова чисти. Но пред малките пътни вратички няма хора. Хубавата словослагателка не се разхожда по тротоара подръка с малкото си сестриче. Младоженците от крайната къща не се навеждат на прозореца, притиснати един до друг, като гълъби пред гнездото си. Даже вечният стражар, който обичаше слугинята на съседите, изчезна.

А как беше хубаво по-напред! Падне вечер, градът стихне и откъм малката ковачница в ъгъла на тая бедна улица се понесат веселите звуци на хармониката. И ето че тъмнината омеква и става ласкава. Пространствата между малките къщи изчезват и една задушевност ги приближава. По тротоарите минават момичета, сякаш обкръжени от сияние, чува се смях, въздишки, затанцуват желаниа...

Защо замлъкнаха сега живите звуци на хармониката и тъй глуха, тъй мъртва стана нашата малка улица?

Отидох в ковачницата да видя там ли е младият свирец. Тя бе затворена. Прозорецът не светеше. Вътре лежаха заспали разхвърляните сечива.

Отбих се в кръчмата. Железарят седеше самичък на една маса. Беше пийнал – пушеше и мислеше. Не беше весел.

– Майсторе, къде ти е хармониката? Защо вече не свириш?

Той ме погледна, мълча дълго, после махна с ръка, измести краката си и каза глухо и отдалечено:

– Любов!

Разбрах го и не исках да го разпитвам повече.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5754>]